

MESÉVILÁG.

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

NYILJ KI, RÓZSABIMBÓ.

Zöld a határ
Kandit is már
A virág a réten,
Ingó-ringó
Rózsabimbó
Kis kertünk ölében.

Nem is akad
Ha kihasad
Párja messzi földön,
A kis Klára
Lesi-várja
Hogy már kifejlődjön.

Illatával
Mosolyával
Megtölti a lelket,
Bokor alján
A csalogány
Neki énekelget.

Hogyha kihajt
Mit csinálsz majd
Vele kicsi szentem?
Hajnalkákból
Boglárkákból
Koszorút kötöttem.

Reggel-este
Száz kis lepke
Köszöntgeti játszva,
A kis érben
Száz tündérszem
Mintha rávigyázna!

Leszakitom,
Odafonom
Lágyan közepébe,
Anya sírját
Lepje virág
Pünkösdi reggelére

ANDOR BÁCSI.

Engedellen fakatona.

A fakatona a sublót tetején silbakolt, a csikos faköpönyeg előtt, ahová Pistika állította. El nem mozdult helyéről órákhozott, pedig már megunhatta az álldogálást s egy zöld légy egészen az orráig merészkedett.

— Zsin — cin, — ott bongott — muzsikált a katonára orra alatt, felszállt a vállára is, de a fakatona őt állt feszesen tovább, keményen maga elé nézve.

Még egy nagy cifra könyv hevert a sublót tetején, a fakatona mellett, tarka-barka képekkel azon az oldalon, ahol éppen nyitva felejtették. A tarka képen babák ugráltak, fogócskáztak, némelyik ki is nyújtotta a kezét, — legalább úgy tetszett mindez a fakatonának. Mások játszani hívták, — de a fakatona el nem mozdult helyéről semmiért se.

Este rendesen bejött Pistika, tett-vett az asztalon, szekrényeken, olyankor elővette a fakatonát is, ráültette egy bozontos mackó nyakára, vagy gurigáztatta cifra taljigán.

— Légy rendes mindig, kis katonám — mondógatta, — úgy illik mindig jó kis fakatonának. — Mert beszélt is hozzá Pistika, vagy képeket mutatott neki nagy könyvekből s a fakatona kedvére kimulatatta magát, mire a sublótra visszakerült.

Néha elfelejtkezett róla Pistika. Olyankor, ha egy öreg néniel jött be ebédután, meg két kis leánnyal. Ilyenkor könyveket, tintát, papírost vettek elő, Pistika irt és olvasott. A fakatona nem unta ezt se, mulattatták roppant az olvasmányok. Megtudta, hogy az év hány hónapból áll, a hónapokban hetek vannak és hogy hány napja van egy eszendőnek. Később már azt is, hogy nem csak a szobából áll a világ, künn tavasz szokott lenni, tél, nyár, ősz, azért, hogy kijátszhassa magát a sok gyerek, akik akkorák éppen, mint Pistika.

Ez mind szörnyen tetszett a fakatonának. Hitte is,

nem is, de azért nem nevetett rajtuk. Mert fából volt, örökké mereven, katonásan kellett nézni — és sokszor olyan dolgokról olvasott Pistika, amiről tudott maga is. — Trencsén — olvasta egyszer Pistika —, Trencsén székhelye Trencsén vármegyének.

Pistika folytatta tovább a néni és a leánykák előtt, észre sem vette, hogy a fakatona erősen odafüled.

— Trencsén várának romjait ma is láthatjuk közelében. A környéken pedig sok tót lakik, akik játékokat, bábukát készítenek.

— Ez igaz — dobbant nagyot a fakatona szive — és tisztán emlékezett, hogy több kis társával őt is ott faragták.

Misu, egy öreg tót faricskálta ki pettyes bicskájával fenyőfából. Amikor elkészült: körülvette a ház: Dinkó és Gyurkó, Misu gyermekei. Az öltükbe vették, rángatták, cirógatták, fényesítették, puccoválták az attiláját és éjszakára odafektették párnájukra. Azután fehér dobozba rakták puha forgács közé, boltba vitték és így került Pistikához. A fakatonának meleg lett a szive, ahogy visszagondolt. Ettől fogva nagy tisztelettel nézett Pistikára. Még keményebben állt őt, ahogy megparancsolta.

Teltek a napok, multak a hónapok, évek is talán, a rendes kis fakatonáról egyszer csak megfeledkeztek. Délutánonkint, ha bejött a néni és a kis leányok, Pistika helye üresen maradt. Szótlanul ültek ők is, csak a kötötük zörgését hallotta a fakatona. Pistikát iskolába adták, Pistika nagy lett; nem bajlódott azontul senki a fakatonával. Csak a nagy könyv hevert mellette hűsögesen. Lapjai most egyebütt voltak fellapozva. Két piros ruhás bohócra és egy Mikulásra. Ezek már pajkosabbak és lármásabbak voltak, mint a babák és a fakatonát sokszor kigunyolták.

— Miért nem tartasz velünk, te Tóbiás! Maskara vagy már te is, mint mi, nem mondaná rád senki, hogy rendes fakatona. A ruhádat már egészen belepte a por, nem törődnek veled se, akár velünk.

A fakatona végignézett magán. Kék attiláján ujjnyi volt a por, poros volt puskája is.

A bohócok tovább ugrándoztak, grimaszokat csináltak a katonára s a Mikulás ráöltötte nyelvét.

A fakatona nagy fájdalmat érzett, de azért mozdulatlan maradt a csikos faköpönyeg előtt. Őt állt keményen tovább, mereven maga elé nézve.

Másnap hangos beszéd verődött be a folyosóról. A fakatona csodálkozott. Ilyen hangosan itt évek óta nem beszéltek. Délután újra hallotta a lármát, kevéssel ezután nyílt az ajtó, belépett rajta a néni a két kis leánnyal. Azóta bizony azokból már nagy leány lett. Karonfogva jöttek, mögöttük pedig — nagyot dobbant a szive ekkor a fakatonának, mert mögöttük ott állt Pistika. Szakasztott olyan cifra ruhában volt, mint a katonáé, még szebb volt, mert mentéjén a sujtás és a gombok igaziak voltak. Bajusza is volt, nagy lett és erősen megváltozott, hanem azért a fakatona megismerte. Jaj, gondolta boldogan, most egyenesen én-hozzám szalad.

De Pistika nem szaladt a fakatonához, beszélgetett a néniel s a két leánnyal. A katonáé tisztán értette is, mit, mert jól odafigyelt.